

Kultúrák hídja Görlitzben...

A Jürgen Ponto Alapítvány és a Szász Szabad Állam Kulturális Alapítványa a múlt év tavaszán pályázatot írt ki német és lengyel építészhallgatók számára a „kultúra hídjának” felépítésére Görlitz és Zgorzelec városa között. A pályázaton a braunschweigi, karlsruhei, a drezdai, valamint a krakkói, poznani és a wroclawi műegyetem, illetve műszaki főiskola diákjai vehettek részt. E terv alapja a görlitz-i Musiktheater (zenés színház – A szerk.) intendánsának, Wolf-Dieter Ludwignak az a kezdeményezése volt, amelynek nyomán a kelet-európai politikai fordulat óta EUROPERA néven közös zenélésekre is került már sor Szászországban, Sziléziában és Csehországban.

Immár létrejött a nemzetközi EUROPERA-zenekar is, legújabbán pedig az EUROPERA ifjúsági zenekar. E határokat átlépő kulturális intézmények számára készülne az a „kultúrhíd”, amely egy mind Németország, mind Lengyelország felől megközelíthető épületben öltetne testet és amelyben hangversenyeket, operaelőadásokat, színházi esteket lehetne rendezni a kelet-európai régió művészeinek közreműködésével.

BILDUNG UND
WISSENSCHAFT

A bonni

1994/4 számából

...és Slubicében

Német és lengyel részről bejelentették, hogy közösen kidolgozták a Collegium Polonicum megalakításának tervét. A Collegium Polonicum része lenne az Odera menti frankfurti „Viadrina” Európa-egyetemnek¹ és a poznani Adam Mickiewicz Egyetemnek és Slubicében, lengyel területen épülne fel.

Slubice Frankfurtal szemben fekvő, tizenötezer lakosú lengyel kisváros, amelyet az Odera folyó választ el Németországtól, és híd köt össze a nyolcvanötezer lakosú Frankfurtal. E híd lengyelországi hídfőjénél épülne fel a kollégium, amelyet kétezer egyetemi hallgató és fiatal kutató otthonának szánják, s amely egyetemi funkciókat is ellátna. Legfőbb feladata az lenne, hogy hídként szolgáljon Európa két része között a német–lengyel megbékélés, a határvidéken belüli integrációs folyamatok elősegítése ügyében.

¹ Lásd BARÁTSÁG, 1994. november 15. (466. old.)

Ez az elképzelés, noha a jövő évszázad realitásaihoz tartozik, születése pillanatától az európai integráció szellemi terméke. Arra a felismerésre épül, hogy az Európai Uniónak ki kell alakítania a saját kultúr- és tudománypolitikáját, s hogy e politikának fel kell ismernie azt, hogy a teljes európai integráció elősegítése érdekében már most szükség van az egész Európát ismét megosztó, új nyugati-keleti, EU-határokon átnyúló, regionális integrációk rendszerére. Ennek válhat példaértékű intézményévé és eszközévé a Collegium Polonicum. Felépítése és megalapítása nem csupán helyi érdek, hanem az Európai Unió érdeke is.

Részlet Stier Miklós cikkéből

A Magyar Nemzet

1995. április 18-i számából

Szorbok Brüsszelben

„Lausitz és a szorbok – az Európai Közösség szláv Kelete” volt a címe az első szorb kiállításnak, amelyet a Nyelvi Kisebbségek Európai Irodája brüsszeli információs centruma és Stanislaw Tilich úr, az Európa Parlament és a nyelvi kisebbségek csoportjának instruktora szervezett. Az első volt ez egy sor kulturális rendezvény között, amelyek célja, hogy a kisebbségi nyelveket és kultúrákat nagyobb közönség előtt is bemutassák.

A kiállítást a cseh és lausitzi kultúrkapcsolatoknak szentelték. Értékes, eredeti üvegfestményeket, fametszeteket, (részben színezett) tollrajzokat, fotóművészek és illusztrátorok alkotásait, festmények és szobrok másolatait mutatták be, továbbá egy Berlinben élő szorb kőfaragó műveit, a látogatók számára megnyitott műteremben, ahol lehetőség nyílt a mű-

véssel való beszélgetésre, munkamódszerének és munkaeszközeinek megismerésére.

A kiállítás „olyan értékről tudósít, amely nemcsak a Német Szövetségi Köztársaság, hanem az Európai Unió színskáláját is szélesíti” – mondta megnyitó beszédében dr. Günter Ermisch. Megemlítette továbbá, hogy „Amikor a szorb Nikolaus Jakubitz 1548-ban elkezdte Luther Új Testamentumát szorb nyelvre lefordítani, a cseh nyelvű fordítást is segítségül hívta”.

A régi kulturális kapcsolatok emlékműve a prágai Károly-hídon az a két barokk szoborcsoport is, amely lausitzi mester – Miklaw Jakula, wittichenai kőfaragó – kezétől származik.

A brüsszeli CONTACT BULLETIN

1994 őszi számából